

ninger, der ere farlige og unyttige, medens vi have Trang til alle de Midler, vi kunne skaffe tilveie, for at fri os fra en økonomisk Krise, der maaske kan blive fuldstændig ødelæggende for vort Land og tilveiebringe Tilstande saa sørgelige som i Begyndelsen af Aarhundredet, hvis vi ikke tage kraftig og energisk fat. Jeg er gaad ind paa dette, fordi jeg tror, at naar en Mængde Mennesker, en Mængde Medborgere, have begejstret sig for Forsvaret, ligger det i Ulyndighed, en misforstaaet Patriotisme, en Mangel paa Evne til at bedømme det Forhold; de have troet at gjøre noget Godt ved at arbejde for den Sag. Men det er ganske vist ikke Mange, snarere kun en vis Side, haaber jeg, lykkeligvis kun et Mindretal i Folket, men nok til at have givet Ministeriets Politik paa det Omraade Vind i Seilene, og ogsaa paa andre Omraader har det medført uheldige og beklagelige Resultater, uheldige Anvendelser af vore Pengemidler. Jeg skal ikke gaa ind derpaa, jeg tror ikke, at det er nødvendigt. Alle de, som mene det alvorligt med Forsvarssagen, ville faae Dinene op, klare sig, hvor vi styre hen. De, der have sværmet for provisoriske Finanslove og provisorisk Politik, tror jeg dog nu ere komne til at se, at de ere komne ind i et Uføre, som de ikke kunne komme tilbage fra, fordi deres egen Politik spærrer Veien for dem. De, der støtte Forsvarsbevægelsen, som den drives her til Lands, baade privat og offentlig, føre vort Land ind i Tilstande, som meget let og meget snart kunne blive til vor økonomiske og politiske Ruin. Der er ganske andre Opgaver, som det for Dieblisset gjælder om at løse i Danmark, hvis det ikke skal gaa til Grunde. Det gjælder om, at der tages energisk fat, det gjælder om at spare, ikke ved at lægge Penge i Kasjen, men ved at anvende dem paa en bedre Maade end i dette Finansaar. Det kan blive Gjenstand for nærmere Forhandling, hvis Regjeringen vil; jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, heller ikke paa en Del andre Details, fordi det vilde være ganske øresløst, og der endog kunde være nogen Affektation ved at gjøre det nu. Det kunde se ud, som om vi vare saa urimelig saglige, at vi ikke kunde tale om Andet end det Saglige. Som sagt, jeg tror, at en

virkelig saglig Politik, saglig Forhandling fremmes bedst ved, at vi paa dette Standpunkt udtale os saa klart og bestemt overfor de ærede Ministre, at de ikke kunne tvivle om, at Oppositionen er fuldstændig klar paa, hvad den vil, og hvad den ikke vil, hvad den kan, og hvad den ikke kan, saaledes, at de kunne vide, hvor man har os. Det Andet tror jeg, man kan lade ligge til 2den Behandling, og man vilde, tror jeg, præjudicere 2den Behandling ved nu at komme ind paa Detaillerne, det vilde kun være at spille Tiden eller at trække Tiden ud.

Men jeg gjentager, at, hvad det kommer an paa, er ikke alene os, men ogsaa Regjeringen og dens Meningsfæller. I Hjør vilde de ikke forhandle. Vilde de atter nu en Skinsforhandling, Opløsning og Hjemsendelse? Jeg veed det ikke. Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, indeholder Noget, der kunde tyde paa, at det er deres Hensigt at forhandle; der findes ingen Fæstning i Finanslovsforslaget, der er ingen Udgifter til Fæstninger paa § 26. Jeg tror, at deri ligger en Erkjendelse af, at den Politik, der hidtil er ført paa dette Omraade, fører ikke til Stort. Mere vil jeg ikke sige, der ligger deri, thi Mere kan jeg ikke sige i Dieblisset; men det er muligt, at dette ligger deri, jeg veed det ikke. Ser jeg hen til de Udtalelser, der ere faldne fra ærede Modstanderes Side, ogsaa fra Regjeringens Medlemmer — thi Regjeringens Medlemmer ere nu saa parlamentariske, at de rejse omkring og holdealer i Løbet af Sommeren — ja ere disse Udtalelser ikke beroligende, det vil jeg ærlig tilstaa. I Hjør var det den ærede Kultusminister, der var i Odense og erklærede, at der kom ingen Fred eller Forlig, med mindre han fik sine Gendarmer og Noget af Fæstningerne. I Aar har den ærede Krigsminister været i Viborg, hvor han efter de Referater, der foreligger, og som ikke ere blevne imødegaaede, udtalte, at naar man ikke vilde forhandle om Fæstninger og Provisorier, saa fik vi i Aar ingen Finanslov. Det kan gjerne være, at det ikke har været ment saa slem, og at den ærede Minister har fortrudt det — den ærede Krigsminister har vist fortrudt Meget, han har sagt paa offentlige Møder — men disse